

Ω ΜΟΥΣΑ!

ΚΩΡΗ τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ ποῦ ἐδῶ 'ς τὸν Ἑλικῶνα
Ἡ Ἑλλάς πρωτοπροσκύνησε, σεβάσμια Μοῦσα, εἰκόνα
τοῦ Ἀπείρου, ἀπ' τῶν γονέων σου πῶς τέλεια τὸ ζευγάρι,
Ὡ Μοῦσα, θεία 'ς τὴ δύναμι κι' ἀνθρώπινη 'ς τὴ χάρι,
Ποῦ λούζεσαι 'ς τὸν Περμησσοῦ κι' ἀπὸ τῆς Ἴπποκρήνης
Πίνεις τ' ἀθάνατο νερὸ καὶ τραγουδᾷς καὶ δίνεις
Ὀνειράτα, φτερά, φωνὴ 'ς τὸν ποιητὴ τὸ γυιό σου·
Ὡ Μοῦσα πῶχεις ἐκκλησιὰ τῆ Φύσι, καὶ εἰδωλό σου
Κάθε πηγὴ, κάθε νερὸ ποῦ ρέει παντοῦ ὀλοένα
Γοργό, δροσᾶτο, διάφανο, καθάριο σὰν ἐσένα·
Ὡ Μοῦσα τῆς ζωῆς ἐσὺ καὶ Μοῦσα τῆς ἀβύσσου,
Προφήτισσα καὶ μάγισσα, ποῦ μόνο ἀπ' τὴν πνοή σου
Δύναται κόσμος νὰ χαθῆ καὶ κόσμος νὰ βῆγῃ νέος,
Ὡ μᾶνα καὶ τῶν πλανερῶν Σειρήνων καὶ τοῦ Ὀρφέως,
Μοῦσα, εἶνε κάθε ποιητῆς ἀγαπητός σου ἐσένα,
Κ' ἐκεῖνος ποῦ γαλήνια γυρνᾷ 'στὰ περασμένα
Κι' ὀλόκληρου λαοῦ ἱστορεῖ τὴ δόξα καὶ τὴ μοῖρα,
Κι' αὐτὸς ποῦ τραγουδεῖ καὶ μούους δικούς του μὲ τὴ λύρα·
Μὰ στὸ πολὺ 'στὸ θέατρο τὸν ἀγαπᾷς, ἐκεῖ ὅπου
Λέει τῆς ζωῆς τὰ βᾶσανα καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου,
Δείχνει τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴ—τὸ ρόδο καὶ τ' ἀγκάθι
Μὲ τὰ μεγάλα αἰσθήματα καὶ τὰ μεγάλα πάθη.
Ὡ Μοῦσα, πῶς πολὺ ἀγαπᾷς τὸν ψάλτη ποῦ 'στὰ πλήθη
Μὲ μιὰ ἱστορία τεχνική, μ' ἀπλὸ ἓνα παραμῦθι
Γέλια γεννάει καὶ δάκρυα καὶ πόθους ἀντρεϊμένους
Καὶ τὴν τιμὴ τῆς Ἀρετῆς καὶ τὴ λατρεία τοῦ Γένους!
Γιατὶ τὸν ποιητὴ τὸν θὲς ἤρωα, νὰ μὴ δειλιάζῃ
Στὰ πλήθη ἐμπρὸς παρθενικῆ ψυχῇ νὰ ξεσκεπάζῃ
Καὶ νὰ παλεύῃ ἓνας αὐτὸς μὲ ὄλους καὶ γενναῖα
Μέσ' 'ς τὲς καρδιές τοῦ λόγου του νὰ στήνῃ τὴ σημαία!
Στὴ Σπάρτη μιὰ φορὰ θεὰ βασίλισσα ὅταν ἦσουν,
Μοῦσα, θυσιάζαν 'ς ἐσὲ προτοῦ νὰ πολεμήσουν,
Κ' ἐδῶ, νεράϊδα τοῦ Ἰλισσοῦ, κι' ἐδῶ μεσ' 'στὴν Ἀθῆνα
'Σ τοῦ Σοφοκλῆ πρωτόλαμψες τὰ μάτια 'σὰν ἀκτῖνα!
Κόρη τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ, γῆς κι' οὐρανῶν εἰκόνα,
Ἔλα καὶ δός μας δύναμι γιὰ τὸν καλὸν ἀγῶνα,
Μὲ δάφνες καὶ μὲ στοχασμοὺς ὠραίους ἀγκάλιασέ μας,
Καὶ λόγια ποῦ ἄξια γεννοῦν ἔργα ψιθύρισέ μας,
Καθὼς γροικοῦσαν μιὰ φορὰ τὲς νύχτες τὴ λαλιά σου
Οἱ Ἑλικῶνιοι ραψοδοί, πρωτότοκα παιδιὰ σου.
Καὶ τῆς Ἑλλάδος φόρεσε πάλι ἄφθαρτο στεφάνι
Μ' ἓναν Αἰσχύλο δεύτερο καὶ μ' ἓνα Ἀριστοφάνη!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

*Εγγραφή διὰ τὸν ἠθοποιὸν κ. Λεκατσῶν πρὸς ἀπαγγελίαν ἐν τῷ θεάτρῳ.

